

Првог априла 2026. године – сасвим прикладно познатог као Дан будала – Трампова духовна саветница Пола Вајт-Кејн упоредила је председника САД са Исусом Христом током ускршњег ручка у Белој кући.

„Исус је пружио толико лекција кроз своју смрт, сахрану и васкрсење. Показао нам је велико вођство, велика трансформација захтева велику жртву. И господине председниче, нико није платио цену као што сте ви платили цену. То вас је скоро коштало живота“, рекла је Вајт-Кејн док је председник стајао иза ње. „Издали су вас, ухапсили и лажно оптужили. То је познати образац који нам је показао наш господар и спаситељ. Али ту се ствари нису завршиле за њега, нити су се ту завршиле за вас.“ Вајт-Кејн је у прошлости тврдила да је Бела кућа „свето тло“ и да би „рећи не председнику Трампу било исто као рећи не Богу“.

Кључно је прочитати ово смешно уздизање Трампа на квази-божански статус као супротност његовом повратку у јавну вулгарност – говорећи на инвестиционом форуму на Флориди који подржава Саудијска Арабија, Трамп је рекао да саудијски престолонаследник МбС, де факто владар земље, није очекивао да ће САД за време његовог председничког мандата остварити снажан повратак: „Није мислио да ће се ово догодити... није мислио да ће ме љубити у задњицу... мислио је да ће то бити само још један амерички председник који је губитник... али сада мора да буде фин према мени.“

Са пријатељима попут Трампа, коме су потребни непријатељи...

Трамп је даље хвалио МбС-а као пријатеља – међутим, са пријатељима попут Трампа, коме су потребни непријатељи...

У недељу, 5. априла 2026. године, Трамп је написао: „Уторак ће у Ирану бити Дан

електрана и Дан мостова, све у једном. Неће постојати слично!!! Отворите проклети мореуз, ви луди гадови, или ћете живети у паклу – САМО ГЛЕДАЈТЕ! Хвала Алаху. Председник ДОНАЛД Џ. ТРАМП“

Општа реакција на овај изузетно вулгаран испад била је да Трамп губи живце и менталну стабилност – није ни чудо што неки политичари попут Чака Шумера захтевају да Трамп буде сменен са своје функције јер ментално није способан да делује као шеф најјаче државе на свету...

Међутим, овде се не бавимо само менталним стањем појединца – питање које треба поставити јесте како таква особа може бити активна у државном руководству. Трамп овде није изузетак – израелски министар националне безбедности Итамар Бен-Гвир, кога Трамп увек брани, у последње време носи златну значку у облику омче као знак своје подршке новом закону који дозвољава војним судовима на Западној обали да осуде

Палестинце оптужене за „тероризам“ на вешање без одговарајућег суђења и права на одбрану, закон који је отворено расистички и примењује се само на Палестинце?

Такви чиновни доказују да се наша друштва приближавају „крају света“ и колико год идеалистички ово звучало, пропадање економског и друштвеног поретка којем сведочимо у крајњој линији је утемељено у овом пропадању – добијамо оно што смо заслужили.

Говорити данас о терору, а да се не помене САД, Израел и земље које толеришу њихова дела као главних терориста, јесте крајње лицемерје

У истом смислу можемо очекивати да ће Трамп носити на прсту прстен у облику задњице и захтевати од страних посетилаца да је с поштовањем пољубе... Говорити данас о терору, а да се не помене САД, Израел и земље које толеришу њихова дела као главних терориста, јесте крајње лицемерје.

Како смо дошли до ове тачке у којој лидер најјаче земље на свету истовремено добија божански статус и понаша се као вулгарни, непристојни тип? Одговор лежи у структури данашњег популистичког таласа. Позивајући се на недавно објављену књигу политичког филозофа Карла Инверниција-Ачетија („Двадесет година беса“), Серђо Бенвенуто анализира порекло данашњег популистичког таласа, како на левици тако и на десници.

Он га види као последицу неуспелог либерално-демократског обећања пошто обични људи – они који су заостали – осећају да више нису важни у модерном друштву. Стога је порасло дубоко негодовање према политичким елитама, а пре свега према оном делу становништва који аутор назива „трчањем напред“ – културно напредним класама које насељавају велике космополитске метрополе.

Укратко, популизам није побуна вођена економским тешкоћама, већ „борба за признање“ у хегелијанском смислу. Ова фрустрација због недостатка признања води ка опадању демократије и надолазећој перспективи демагошке аутократије – овде је потребан дужи цитат:

„Инверници је предложио нову друштвено-политичку категорију која заслужује ширу пажњу – ло сфигато, губитник, нешто између уклетог и некул. Ова космичко-историјска фигура је протагониста последње две деценије политике и тема његове књиге „Двадесет година беса: Како је негодовање заменило политику“. Губитници се такође називају заосталима, чак и ако су данас политички победници – посебно након Трамповог избора за председника Сједињених Држава и спектакуларних изборних успеха популиста широм Европе. Према Инверницију, ови губитници су извор онога што се годинама назива популизмом.

Он се фокусира на популистичке шампионе као што су антиглобалистички покрети на прелазу миленијума: Окупирајте Волстрит, Грило и ‘грилини’ у Италији (Покрет пет звезда), устанци у француским предграђима, шпански Индигнадоси, радикални еколози, #MeToo, Жути прслуци, све већа крајња десница (Ле Пен, Салвини, Мелони, АфД, Фараж, Трамп, итд.), и друге изборне или уличне покрете, које он види повезаним заједничком нити.

Подела лево/десно не делује као најрелевантније сочиво за разумевање поларизације у нашим друштвима

Важно је напоменути да он занемарује да ли се ови покрети сматрају левим или десним. Његова анализа чак укључује и такозване црвено-смеђе странке, попут Савеза Сахре Вагенкнехт у Немачкој. Данас, заправо, подела лево/десно не делује као најрелевантније сочиво за разумевање поларизације у нашим друштвима. Инверници директно прелази на ствар – гориво популизма није сиромаштво или економско деградација. Он истиче да је бирачко тело „грилини“ Покрета пет звезда, који је управљао Италијом од 2018. до 2022. године, на свом врхунцу захватало све друштвене и приходне групе.

Слично томе, „жути прслуци“ који су потресли Француску нису били сиромашни, већ углавном становници средње класе урбаних периферија или провинцијских подручја. Он пише: „[Популистички покрети] ретко се позивају на материјалне захтеве, већ се често позивају на концепте као што су ‘вредност’, ‘величина’ и ‘достојанство’, наговештавајући хипотетичку универзалну хијерархију престижа.“

